

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βιλιμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν σκάνδαλον τοῦ Πολυτεχνείου. — Σοφία Κοβαλέφσκη (ὑπὸ κ. Βικτωρίας Δεβραϊ. — Ὁ λόγος τοῦ Ριζοσπάστου βουλευτοῦ κ. Viani περί γάμου καὶ γυναικείας χειραφετήσεως (ὑπὸ κ. Αἰμιλίας Μαρτέν). — Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας). — Ἀπὸ τὴν Πορισινήν "Ἐκθεσιν. — Δ'. Τὸ Γυναικεῖον "Ἐνδυμα (ὑπὸ ταξιδιωτῆδος, Συναγαί. Εἰδοποιήσεις Ἐπιφυλλίς. (Κάρμεν Σύλβα).

ἘΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

"Ἄλλον χαρακτηρισμὸν δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰς τὰ σιωπηλῶς καταργηθέντα μαθήματα Κυριῶν τοῦ Πολυτεχνείου, παρὰ τὸν τοῦ σκανδάλου. Διότι δὲν ὑποθέτομεν, ὅτι ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πολυτεχνείου, αὐτὴ, ἡ ὁποία συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀνοίξουν εὐρεῖαι αἱ πύλαι τῶν ὠραίων τεχνῶν καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, θὰ προέβαινε μετὰ ὀκταετίας ὅλην ἄνευ οὐδενὸς λόγου εἰς τὸ κλείσιμον αὐτῶν. Δὲν ὑποθέτομεν ὅτι θὰ κατήργει ἀθαιρέτως καὶ σιωπηλῶς τὸ μάθημα τοῦτο, τὸ ὅποσον, πλὴν ὅτι ἤνοιγεν ἓν στάδιον βιοποριστικὸν διὰ τὰς γυναῖκας, ἔφερεν εἰς φῶς καλλιτεχνικὰς ἰδιοφυΐας ὡς τὴν τῆς δος Σοφίας Λασκαρίδου, ἡ ὁποία προϊόντος τοῦ χρόνου διὰ μεγαλειτέρας ἀσκήσεως δύναται νὰ ταχθῇ μετὰ τῶν διακεκριμένων γυναικῶν ζωγράφων τῆς Εὐρώπης. Τὸ τοιοῦτο τιμᾶ καὶ τὰς γυναῖκάς μας, καὶ τὸν τύπον καὶ τὸ Πολυτεχνεῖόν μας καὶ τοὺς διδασκάλους μας.

"Ὅτι δὲ ὑπάρχουν εἰς Ἀθήνας νεάνιδες καὶ κυραὶ μὲ πολὺ τάλαντον καὶ πολλὴν εἰς τὰς ὠραίας τέχνας ἐπίδοσιν ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς πρὸ δεκαετίας ὅλης διοργανωθείσης παρ' ἡμῶν καλλιτεχνικῆς γυναικείας ἐκθέσεως εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». Τότε τὸ Πολυτεχνεῖον δὲν εἶχεν ἀκόμη προσφέρει φιλοξενίαν εἰς τὸ φύλλον μας καὶ ὅμως τὰ ἐκτεθέντα ἔργα κατὰ τὴν ὁμολογίαν ὅλων τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν ἐκθεσίν μας ὑπῆρξαν πολὺ εὐπρόσωπα καὶ ἡ ἐκ

τῆς ἐκθέσεως ἐκείνη ἐντύπωσις ἀνωτέρα πάσης προσδοκίας.

Καὶ μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως ἦσαν ὅλαι αἱ καλλιτεχνικαὶ μας ἐπισημότητες ἀπὸ τοῦ Λύτρα μέχρι τοῦ Βολονάκη καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὁ ἔχων ὀρθὴν ἀντίληψιν Τέχνης ἀπὸ τὴν Βασιλίτσαν, τὴν πριγκίπισσαν Σοφίαν καὶ τὸν πρίγκηπα Νικόλαον μέχρι τῶν φανατικωτέρων θαυμαστῶν καὶ λάτρων τοῦ ὠραίου. Ἄλλως τε ἡ ἔκθεσις ἐκείνη ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς μελέτην τῆς γυναικείας καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας καὶ εἰς τὴν ὀλίγον μετὰ ταῦτα σύστασιν τῶν μαθημάτων τοῦ Πολυτεχνείου.

Τώρα βεβαίως πρέπει νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὰ μαθήματα ταῦτα ἐδημιουργήθησαν ὡς μία ἐνδειξις ἰσποτισμοῦ μᾶλλον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τῶν διδασκάλων αὐτοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας, παρὰ ὡς μία σοβαρὰ ἐργασία ἀνταποκρινομένη εἰς μίαν ἀνάγκην καὶ εἰς μίαν ὑποχρέωσιν ἐπιβεβλημένην παρὰ τῆς Πολιτείας.

Τὸ Πολυτεχνεῖον αὐτοβούλως ἤνοιξε καλλιτεχνικὰς cours καὶ εἰ διδάσκαλοι παρεκλήθησαν νὰ διδάξουν εἰς αὐτὰ δωρεάν. Τὸ ἔπραξαν ἐκ φιλοτιμίας ἴσως εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο ὑποχρέωσις, ἢν ἀνελάμβανε τὸ Πολυτεχνεῖον, δὲν ἦτο καθήκον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις ἐπεβάλλετο παρ' οἰαζδήποτε ἀνωτέρας ἀρχῆς δικαιομένης εἰς τοῦτο. Ἦτο ἓν εἶδος ἐλεημοσύνης, ἓν ψυχίον αἰσθητικῆς προφῆς ριπτόμενον εἰς τὰς πεινώσας γυναῖκας, ὅταν καὶ ὅπως ἤθελαν οἱ δίδοντες αὐτό. Οἱ διδάσκαλοι δὲν ἐπληρῶνοντο διὰ τὸ μάθημα τῶν γυναικῶν, τὸ ὅποσον φυσικὰ μετὰ τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμὸν τοῦ νέου καὶ ἀσυνήθους ἐδίδετο τόσον ἀτάκτως καὶ ἀμελῶς καὶ τόσον ἄνευ συστήματος, ὥστε πολὺ συχνὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τίποτε.

Δὲν ἔγινεν, ἐννοεῖται, ποτὲ καὶ παρ' οὐδενὸς σκέψις νὰ συστηματοποιηθῇ ἓν μάθημα τῆς κοσμητικῆς ζωγραφικῆς, —

peinture decorative —της δυνάμενης να εφαρμοσθή εις την μόλις γεννωμένην βιομηχανίαν μας, ή οποία ήμπορούσε να δώση και εδώ τον άρτον εις πολλάς γυναικας, ως γίνεται παντού, όπου αί γυναικας είναι αί εργάτριαι ήλης της βιομηχανικής καλλιτεχνικής κινήσεως. Δεν υπήρξε καν, νομίζομεν, τακτική συστηματική εργασία προς κατάταξιν εκάστης μαθητριάς εις ειδικόν κλάδον, εις όν έφαινετο έχουσι περισσότεραν επίδοσιν. Κάθε μία επήγαινε εις έν μάθημα άδιαφόρως και όταν εθαύνατο τό πρόσωπον ήκολούθει θαλασσογραφίας ή paysage.

Τό πρακτικόν λοιπόν αποτέλεσμα των μαθημάτων αυτών ήτο ελάχιστον. Άλλ' υπήρχεν ή αρχή και τα άλλα θά ήρχοντο, ήλπίζομεν, με τον καιρόν. Επεριμέναμεν μάλιστα τώρα με την εκ Γερμανίας επιστροφήν του κ. Ίακωβίδου τα πράγματα αυτά να ρυθμισθούν, να κανονισθούν, να γίνουν σοβαρώτερα και συστηματικώτερα.

Αντί τούτου ανεγώσαμεν προχθές αιφνιδίως εις μίαν Εφημερίδα τό εξής διάφορον: *Γώρα όπου τα μαθήματα των κυριών του Πολυτεχνείου κατηγορήθησαν, ο Σέλλογος των Φιλοτέχνων κτλ.*

Λοιπόν κατηγορήθησαν. Είναι αληθές; Διατί; Πώς; Ποίαν δικαιολογίαν φέρουν οι άρμόδιοι; Περιμένομεν να την ακούσωμεν, να φωτισθώμεν και ήμεεις, αί όποια ιδικιτέρας ενδιαφερόμεθα διά την πρόσοδον του φύλου μας, να την μάθουν και τόσαι γονεΐς και τόσαι μαθήτριαι, αί όποια επί των μαθημάτων αυτών εστήριζαν έως τας περι του μέλλοντος ελπίδας των.

Την απάντησιν αυτήν οφείλει να δώση τό Πολυτεχνείον σαφή, ευκρινή, διότι κανείς βέβαια δεν δύναται να υποθέση ότι έν ίδρυμα σοβαρόν, οφείλον την ύπαρξίν του εις τόσας γενναιοδωρίας Έλλήνων, αφού έχομεν έν βήμα προς τα εμπρός, παρέχον ένδείξεις δικαιοσύνης, όρθοφροσύνης και αμεροληψίας, διά της παροχής καλλιτεχνικής μορφώσεως εις τό φύλον μας, άρνεϊται σήμεραν άδικαιολογητως τά φώτα του προς Έλληνίδας γυναικας και τας αποπέμπει βαναύσως, σκαιώς, ως κήνωμεν δι' επαίτην, προς τον όποιον δεν θέλομεν πλέον να δώσωμεν ούτε έν ξηροκόμματο ψωμί.

ΣΟΦΙΑ ΚΟΒΑΛΕΦΣΚΗ

Είναι τό όνομα τουτο γνωστόν εις τους κύκλους των σφών και ιδία των ασχολουμένων με τας φυσικας και μαθηματικές επιστήμας. Η Σοφία Κοβαλέφσκη είναι ή πρώτη γυνή, ήτις κατά τον αιώνα τουτον, διωρίσθη καθηγήτρια Πανεπιστημίου και μάλιστα εις την εδραν των μαθηματικών.

Δεν ήτο ώραία, άλλ' είχε κεφαλήν ανθρώπου εξύπου και μέτωπον προεξέχον, ως όλοι οι μεγαλοφυεις μαθηματικοί του κόσμου. Τα μάτια της ήσαν ώραία, χρώματος έναλλάσσοντος από του πρασίνου εις τό μαύρον και πολύ εκφραστικά μεθ' όλην την καταφανή μυωπίαν της.

Έγεννήθη εις την Μόσχαν τῷ 1850. Ο πατήρ της Κωνών Κρουκόβσκης ήτο απόγονος του Ματθίου Κωνών, βασιλέως της Ούγγαρίας και προστάτου των γραμμάτων και επιστημών. Η μητέρα της ήτο θυγάτηρ του στρατηγού Chahbert, ενός των διαπρεπεστέρων μαθηματικών του Ρωσικού

Μηχανικού και έγγονή του όμωνύμου αστρονόμου.

Η Σοφία Κοβαλέφσκη έμθε μόνη την πρώτην ανάγνωσιν και αφήνης μόλις τετραετής, προυνισθη εις την αΐθουσαν των προσφερομένην να αναγνώση την εφημερίδα. Δέκα τεσσάρων ετών ήρχιστε τας μαθηματικές σπουδάς της με τον καθηγητήν Μέλεβιτε, τοιούτους δε προσόδους έχομεν ώστε μετά έν έτος έσπούδασε μόνη άνευ της βοθητικής καθηγητού.

Κατά τό 1868, έπιθυμούσα να άκολουθήση τα μαθήματα του Πανεπιστημίου, εις τα όποια τότε έπετρέπετο να φοιτούν μόνον υψιχδροί γυναικας, συνήψε πλατωνικόν γάμον μετά του Κοβαλέφσκη, και όν θά έζων ως δύο αδελφοί. Άνεχώρησαν μαζί εις Αϊδελβέργην και έπειτα εις τό Βερολίνον. Εκεί επί τετραετίαν ο μέγας γεωμέτρης Weierstrass υπήρξε καθηγητής της Σοφίας, μεθ' ο και εφοίτησεν αυτή άκόμη εις τό Πανεπιστήμιον της Γκετίγγης.

Τό 1888 υπέβαλε μίαν πραγματείαν της εις την έν Παρισίους Ακαδημίαν των επιστημών και έλαβε τό βραβείον Bordin. Τα τεχνικά συγγράμματά της έλτοτε δεν αριθμούνται. Έμεινε χήρα από τό 1883, αφού κατά τα τελευταία έτη ο γάμος της είχε γίνει πραγματικός και είχε αποκτήσει μικράν κόρην, Σοφίαν επίσης, την όποιαν υπερηγάπα. Μετά τον θάνατον του συζύγου της κατεστραμμένη οικονομικώς έδέχθη την θέσιν καθηγητού των άνωτέρων μαθηματικών εις τό Πανεπιστήμιον της Στοχόλμης.

Τα μαθήματά της έσυχνάζοντο από μέγαλον αριθμόν φοιτητών. Έγραψεν εις όλας τας γλώσσας και πράγμα παράδοξον ήτο και καλή συγγραφεύς και καλή ποιήτρια. Μεταξύ των γνωτωτέρων φιλολογικων έργων της είναι «*Αραμνήσεις επί της Georges Elliot*», της δικήμου Άγγλίδος μυθιστοριογράφου, «*Αραμνήσεις της Παιδικής της ηλικίας*», ή «*Οικογένεια Βοροτσώφ*» και έν θεατρικόν έργον υπό τον τίτλον «*Ο άγων διά την ευτυχίαν*», τό όποιον απέτυχε.

Η Σοφία Κοβαλέφσκη απέθανε τον Φεβρουάριον του 1891, προσβληθεΐσα υπό κερυνοβόλου πλευρίτιδος. Ολίγας ώρας μετά την πρώτην προσβολήν έζήτησε τό τέκνον της, τό όποιον έκοιμάτο κατόπιν παιδικής έορτής, εις ήν είχε παρευρεθί και αφού τό ήτένισε διά τελευταίαν φοράν εξέπνευσεν.

Εις την θέσιν της Σοφίας Κοβαλέφσκη διωρίσθη πρό όλίγων ήμερών νεαρά και πάλιν Ρωσική επιστήμων.

Βιολέττα Γεβρί.

Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ κ. ΒΙΒΙΑΝΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Διεθνές Συνέδριον της θέσεως και των δικαιωμάτων της Γυναίκος.

(Αντιπόκρισις εκ Παρισίων)

Τό Συνέδριον τουτο έχομε την έναρξίν του με τους αυτούς επιστήμους λόγους της Προέδρου και των ξένων με τας αγορεύσεις και εκθέσεις επί της πορείας των προόδων του γυναικείου ζητήματος. Ιδιαιτέρων έντύπων ύμωσ και μεγάλων αίτησιν επροξένισεν ο λόγος του βουλευτου Παρισίων κ.

René Viviani, ενός των φανατικώτερων υπερμάχων της γυναικείας χειραφετήσεως. Ο λόγος ούτος είναι τόσον πολυσήμαντος και καθορίζει τόσον σαφώς ποΐα όρια θέτουν εις την γυναικείαν χειραφετήσιν και αυτοί οι τολμηρότεροι υπερμάχοί της, ώστε σπεύδω να σας αποστείλω τας κυριώτερας περιχοπές του :

«Κυρίαι και Κύριοι, είπε, θέλω να καθορίσω εδώ τί έννοοϋμεν με την γυναικείαν χειραφετήσιν και τί πρέπει να πράξομεν προς επίτευξίν της. Διά να χειραφετηθί ή γυνή πρέπει να ανοικοδομήσωμεν τον καταρρέοντα οίκον, ο όποιος και πάλιν μόνον διά των χειρών όλων των μελών της οικογενείας θά ανοικοδομηθί. Και δεν θά είναι ο οίκος ούτος του μέλλοντος στενός, σκοτεινός, πληκτικός, όπως ήτο ο του παρελθόντος. Θά στεγάξη την ευτυχί οικογένειαν, με την μητέρα απέναντι των τέκνων της χείρουσιν τα αυτά με τον πατέρα δικαιώματα, με τους δύο αυτούς ιδρυτάς του οίκου εξασκούντας τό έργον των σύμφωνα με την λογικήν και με την συναίσθησιν των άμοιβαίων καθηκόντων. Την ιδεώδη τέλος οικογένειαν των ανατελλουσών νέων κοινωνιών, καθ' ός όλοι υπό τον ήλιον θά έχουν δικαιώματα επί της ευτυχίας και επί του άρτου.

Άλλ' ή οικογένεια μας αύ ή κατ' ούδέν όμοιάζει με τα φανταστικά κατασκευάσματα μερικων εξημερών κεφαλών, αί όποια αντιστρατεύονται πάντα οικογενειακόν συνασπισμόν και αί όποια με τον πόθον δήθεν να επαναφέρουν τό αρχαιώτατον καθεστός του οίκου, παραδέχονται σιωπηλώς όλας τας τυραννίας, ός θά εκμεταλευεταί ο άνήρ, άλλ' άπορίπτουν και εμπάιζουν όλας τας σπανάς άρε ός, αί όποια περιεσώθησαν μέχρι σήμεραν και την πίστιν και έντιμότητα των γυναικων και τον σεβασμόν των τέκνων προς τους γονεΐς.

Η ιδική μας ιδεώδης οικογένεια θά αποδιώξη πάσας τας αρχαίας τυραννίας, άλλά θά περιφυλάξη και θά αναζωογονήση όλας τας άρετάς, αί όποια από γενεάς εις γενεάν μας εκληροδοτήθησαν.

Θέλομεν τον γάμον σύνδεμον δύο ελευθέρως εκλεγόμενων καρδιών, αί όποια και μετά τον γάμον να έχουν τας αυτάς ελευθερίας και τας αυτάς αρχάς. «Οχι έρωσιν ελευθέρων ως έγινε το' συρμού να ονομάζωνται όλοι οι ήθικοί εκτροχιασμοί των όσημέραι διαφθειρομένων κοινωνιών. Όλαι αυτά αί ελευθερία έώσεις είναι τόσαι παγίδες κατά της εύπιστίας της γυναικός, ή όποια προσφέρει την νεότητά της ως θαυμασίον θήραμα εις την άνδρικήν ιδιοτροπίαν, και όταν με τον καιρόν ή νεότης παρέλθη λαμβάνει την θέσιν δούλης και εκδιώκεται της οικίας ταπεινωμένη και εξευτελισμένη.

Άλλοι πάλιν όλιγώτερον εκτροποι των πρώτων, γυναικόφιλοι και αυτοί ζητούν την ριζικήν τροποποίησιν του θεσμού του γάμου. Τον θέλουν περιωρισμένης διαρκείας, έν είδος εννοικίσεως των συζύγων, οι όποιοι μετά την λήξιν του συμβολαίου των θά είναι ελευθεροί να τό ανανεώσουν ή όχι.

Άσύμφωρον διά τας γυναίκας, διότι άναντιρρήτως όλαι αί παρήλικες δεν θά ήδύναντο να ανανεώσουν τό συμβόλαιόν των και έν τό ήθελαν.

Μένει λοιπόν να εξετάσωμεν τας λογικάς και τας δυνατάς τροποποιήσεις του γάμου. Μένει να εξετάσωμεν την αρ-

μήν, ήτις εκκρτα την ιδεάν των δικαιωμάτων από την ιδεάν της οικονομικής ύπεροχής, ως εξήρτων άλλοτε αυτήν από την ιδεάν της μυϊκής ύπεροχής. Άλλά ποιος είναι σήμεραν τόσον τυφλός, ώστε να μην αναγνωρίξη ότι κατά τό δεύτερον ήμισυ του λήγοντος αιώνος συνέβησαν οικονομικαί επαναστάσεις πολύ μεγαλειότεραι των πολιτικων; Κατά την τελευταίαν στατιστικήν αί ζωσκι σήμεραν από την εργασία των γυναικας, μόνον εις τα γνωστότερα των ευρωπαϊκων κρατών, και υπερβαίνουν τα έννά εκατομμύρια. Προσθέσατε εις αυτάς όσας φέρουν προίκας εις τον γάμον, όσας εργάζονται έντός του οίκου διά να οικονομούν τα έξοδα πολυδαπάνου ύπηρεσίας. Όλαι λοιπόν αυται αί κάτοχοι κεφαλαίων, αί εξ' ύσου κυρίαρχοι οικονομικώς όσον και ο άνήρ, διατι δεν θά έχουν δικαίωμα έντός του γάμου να εξεούρουν πως διατίθενται τα χρήματά των και έν ή γινομένη χρήσις αυτών είναι καλή; Διατι αυται αί όποια εις την δημιουργίαν του οίκου και εις την γέννησιν και ανατροφήν των παιδιών φέρουν πλήν της οικονομικής συμβολής των και τα μεγαλύτερα στοιχεα της ευτυχίας: την άγνότητα και την γλυκύτητα και την τρογην και την άδολον αγάπην, διατι αυται αί σκορπίζουσαι την χαράν και φέρουσαι τα περισσότερα βάρη να οφείλουν να σιωπούν και όταν άκόμη ο σύντροφός των καταστρέφει την άρμονίαν του οίκου και μεταβάλλεται εις τύραννον; Ίδου, κυρίαι μου, που ή γάμος χωλαίνει, και πως βλαμηδόν ή οικογένεια μετεβλήθη εις κόλασιν και διατι ο θεσμός εξέπεσε και ο οίκος καταρρέει.

Ίδου διατι ζητούμεν ήμεεις την ισότητα διά την γυναίκα, ως εξήγησαν και απήτησαν άλλοι την ισότητα δι' όλους τους άνδρας. Ευτυχώς αί κοινωνία άνανήφουν και άρχοντες και δούλοι δεν υπάρχουν σήμεραν. Πας άνήρ απέκτησε τα άνθρώπινα δικαιώματά του εις μέτρον και εις βαθμόν άνάλογον της πνευματικής και ήθικής εκανότητός του. Οι πατέρες μας ελευθέρωσαν με τό αίμα των τους δούλους. Ημεεις θά ελευθερώσωμεν τας δούλας, άρκει να μας βοηθήσουν εις τον άγώνα μας, προπαρσκευζόμεναι καταλλήλως διά τας ελευθερίας, ός θά αποκτήσουν και διά τό μέγα έργον των των άνκαμορφωτριών των κοινωνιών».

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Απέναντι ακριβώς της μίς Δούλας, εις ένα τραπέζι ιδιαίτερον, έτρωγαν δύο κυρίαί, τρία παιδιά, και δύο κύριοι. Έάν κανείς εκρινεν από την άνικράν εκφρασιν των προσώπων των βεβαίως θά ήσαν Έλληνες πλούσιοι και βεβαίως οι άνδρες ήσαν σύζυγοι των δύο γυναικων, αν και πάλιν ο εις από αυτούς ήμπορούσε να είναι και πατέρας, τόσον ήτο γέρων και εξητλημένος και τό πρόσωπόν του σουρωμένον ως χαρτί αρχαίας περγαμηνής.

Η μία από τας κυρίας ήτο άκόμη πολύ ώραία αν και έφαινετο να είχε περάσει τα σαράντα και θά ήτο πολύ πλούσια, αν εκρινε κανείς από τό πολυτελές φόρεμά της και από τα διαμάντια και τους πολυτίμους λίθους μέσα εις τους όποιους έλαμπαν τα δάκτυλά της, λευκά και χυτά και κερένια, ως να τα είχαν επεξεργασθί κανείς αρχαίος γλύπτης αρμάρων.

